(32)

4 ஆவது வழி

அந்த எட்டு மணி நேரப் பஸ் பயணத்தின்போது, மூளை நரம்புகள் தெறிக்க கிருஷ்ணமூர்த்தி யோசித்துப் பார்த்து விட்டான். நினைக்க நினைக்கக் கோபமும் அவமானமும் பொங்கிக் கொண்டு வந்தன. தற்கொலை செய்து கொள்வதே தன்முன் இருக்கிற ஒரே தீர்வு என்ற முடிவுக்கு மீண்டும் மீண்டும் வந்து சேர்ந்தான். தனக்குத் துரோகம் செய்த கனகாவைச் சட்டபூர்வமாகக் கோர்ட்டில் வைத்து அவள் தனக்குச் செய்த மோசத்தைப் பத்துப் பேருக்கு முன்னால் சொல்லி விவாகரத்துச் செய்யலாம், இது ஒரு வழி. ஆனால், அவள் பங்கப்படும் அதே நேரத்தில் தானும் அல்லவா அதில் பங்குபெற நேரிடும். ஆகவே, முதல் வழியைப் புறக்கணித்தான். இரண்டாம் வழி ஒன்று இருந்தது. கனகாவின் துரோகம் தனக்குத் தெரிந்து விடவில்லை என்பது போலப் பாவித்து, அவளுடன் வாழ்ந்து கொண்டே அவளைச் சித்ரவதை செய்வது. அவன் இருந்த மனோ நிலையில் அதுவே மனதுக்கு ஒத்தடம் தருகிற வழியாகப்பட்டது. ஆனாலும் அவனுக்குள்ளும், எல்லா மனிதர்க்குள்ளும் இருக்கிற நல்ல தன்மை இந்த வழியையும் ஒதுக்கியது. மூன்றாவதான ஒரு வழி தற்கொலை செய்து கொள்ளுதல். 'அதோ போகிறான் பார் அவனுடைய பெண்டாட்டி தான்...' என்று சுட்டு விரல்கள் அவன் முதுகுக்குப் பின் நீள்வதை நிரந்தரமாகத் தவிர்ப்பது அந்த ஒரு வழியாகத்தான் இருக்கும். மனசக்குள் சிரித்துக்கொண்டே, மேலுக்கு அனுதாபம் காட்டுகிற மனிதர்களிடமிருந்து ஒரேயடியாக இல்லாமல் போவதே சரி என்று உரக்கத் தனக்குள் கூறிக் கொண்டான். புதிய இடமும், புதிய ஊரும் ஆறுதலாக இருந்தன. இவன் மனைவி யாருடனோ ஓடிப் போனாள் என்று யாருக்கும் தெரியாத வேற்றூர் இது. கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு ஆசுவாசமாகவும் இருந்தது.

கோட்டை மாதிரிப் பெரிய வாயில்களைக் கொண்ட அந்த விடுதி, பஸ் ஸ்டாண்டை ஒட்டி இருந்தது. பச்சை வர்ணம் அண்மையில் பூசப்பட்டுப் புதுப் பொலிவோடு இருந்தது. மானேஜர் இடத்தில், அந்தக் கோடைக்காலத்திலும், மப்ளர் கட்டிய மனிதர் ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார். கண்ணாடி அணிந்த கரிய ஒடிசல் தேகி. பிடித்துக் கொண்டிருந்த பீடியை இவனைக் கண்டதும் மறைத்துக் கொண்டார். பதிவுப் புத்தகத்தில் 'வருகை தரும் நோக்கம்' என்று இடத்துக்கு வந்தபோது மூர்த்திக்குத் தயக்கம் ஏற்பட்டது. தற்கொலை செய்துகொள்ள என்று எழுத முடியுமா என்ன? அந்த மப்ளர் மனிதர் திடுக்கிட்டு எழக்கூடும். அவனுக்கு மனசுக்குள் சிரிப்பு. வியாபாரம் என்று எழுதினான். தனிஅறை இல்லை என்றதால் இருவர் அறையையே எடுத்துக் கொண்டான்.

அறையைப் பார்த்ததும்தான் அது இரண்டாம் தரம் அல்ல, மூன்றாம் தர விடுதி என்று புரிந்தது. இரண்டு ஒற்றைக் கட்டில்கள். எதிர் எதிராக ஒரு சின்ன, பொதுவாக யாரும் பயன்படுத்தாத மேசை, குட்டி நாற்காலி. மேசையின் மீது விரிப்பு இல்லை. சிகரெட்டுகள் புகைந்து சுட்ட வடு நிறைந்த மேசை. சுவர்கள் இளம் பச்சை. சுவரில் தலைவைத்துப் படுத்திருந்த மனிதர்கள் தலைகளின் எண்ணெய்ப் பசைக் கறைகள் வட்ட வட்டக் கருநிலவுகளாகக் காட்சியளித்தன. மூட்டைப் பூச்சிகளைச் சுவரோடேயே வைத்துத் தேய்த்ததால் சின்னச் சின்ன கரும் பழுப்புக் கோடுகள் சுவரை வியாபித்திருந்தன. படுக்கை மேல் விரித்திருந்த விரிப்புகள் அழுக்காயும் வட்ட வட்டக் கறைகளோடும் இருந்தன. காற்றும் புழக்கம் இல்லாத காரணத்தால், மூக்கைக் கடிக்கிற கார நெடி அறைக்குள் இருந்தது.

உட்காரப் போனான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

"சார்... இருங்க..." என்றது ஒரு குரல்.

சிறுவன்; பனிரெண்டு, பதின்மூன்று வயதிருக்கும். உடம்புக்குப் பொருந்தாத பெரிய அளவு தொள தொள சட்டை.

"இருங்க சார்... பெட்ஷீட்டை மாத்திடறேன்" என்று கூறிவிட்டுப் பழையவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போய் புதியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். விரித்தான். புதியவை, பழையவற்றைக் காட்டிலும் மேம்பட்டதாய் இல்லை. அழுக்கு துவைக்கப்பட்டுப் பிரகாசமான அழுக்கோடு வந்திருந்தது. டியூப் லைட்டை எரிய விட்டான்... பேனைச் சுழலச் செய்தான்.

"காபி, டீ வாங்கியாரட்டுமா சார்..."

"டீ."

"ஸ்டிராங்கா, லைட்டா, மீடியமா சார்?"

மூர்த்தி சிறுவனைப் பார்த்தான். உற்சாகமான பையனாகக் காணப்பட்டான். உற்சாகம் ஓர் ஒட்டுவாரொட்டி.

"உனக்கு எது பிடிக்குமோ, அது."

"எனக்கு ஸ்டிராங்..."

"மலாய் போட்டா, போடாமலா சார்?"

மூர்த்தி சிரித்தான்.

"கரெட்டா சொன்னாதான் நல்லது. வாங்கியாந்த பின்னால பிடிக்காம போச்சுன்னா..."

"ரைட். மலாய் வேணாம்."

"சர்க்கரை தூக்கலாவா, கம்மியாவா சார்."

இப்போது அந்தப் பையனும் கூடச் சேர்ந்து சிரித்தான். பதிலை வாங்கிக் கொள்ளாமல் போனான்.

"உன் பேரென்னா?"

"ராஜி சார்..."

"ராஜி, எனக்கு ஒரு டீ வாங்கிக்கிட்டு, நீயும் ஒரு டீ சாப்பிட்டுக்கோ..." என்று மூர்த்தி இரண்டு ரூபாய்த்தாள் ஒன்றை நீட்டினான். ராஜி வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டான். பேண்ட்டை மாற்றிக் கொண்டு, லுங்கியுடன் கட்டிலில் சாய்ந்து, பெட்டியைத் திறந்து சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்து ஒன்றைப் பற்ற வைத்தபோது ராஜி வந்து சேர்ந்தான்.

"டீ நல்லா இருக்கே!"

"..................."

"நீ சாப்பிடல்லயா..."

"ஒரு நாளைக்கு ரெண்டு டீ தான் சாப்பிடுவேன் சார்."

"மூணு சாப்பிட்டா என்ன?"

"காசு வேஸ்ட் சார்."

"வேஸ்டா..."

வராந்தாவில் மணிச்சத்தம் எழுந்தது.

"என்னை மானேஜர் கூப்பிடறார் சார்... நான் போறேன்... வேற யாதானும் வேணும்னா கூப்பிடுங்க சார்..."

மூர்த்தி தனிமையில் விடப்பட்டான். இந்தத் தனிமை தானே அவனைக் கொல்கிறது. நடந்தவை, மீண்டும் மீண்டும் புதிய புதிய உருவத்தில், வேறு வேறு திக்கிலிருந்து நினைவில் விரிகிறது. 'கனகா என்னைத் தலைகுனியச் செய்துவிட்டாயே...' என்று சொல்லிக் கொண்டான். எழுந்து அறைக்கு வெளியே வந்தான். அந்திவானம். கறுத்தும் சிவந்தும் கிடந்தது. நிலவு இல்லாத வானம்...



இரண்டு ஆண்டுகால நீண்ட பிரிவுக்குப் பிறகு, கிடைத்த விடுமுறையில் வீடு திரும்புகிற மூர்த்தி, நிரம்பி வழியும் பெட்டி களோடும், எதிர்பார்ப்புகளோடும் வருகிற மூர்த்தி, பல மாதங் களாகக் கடிதம் கூடப் போடாமல் தன்னைப் புறக்கணித்திருக்கிற கனகாவிடம் காரணம் கேட்டுச் சமாதானம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆர்வத்துடன் டாக்சியை விட்டு இறங்குகிறான்.

கனகா வீட்டில் இல்லை. பழைய வேலைக்காரி மட்டும் இருந்தாள். முதலில் அவளிடம் திகைப்பு இருந்தது. படபடப்பு இருந்தது. அப்புறம் கனகா, மூர்த்திக்கு எழுதிய கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள். வேலைக்காரியாக இருந்ததான் என்ன, மனுஷிதானே? சொன்னாள்!

"பீடை விட்டுதுன்னு போங்க தம்பி. பொண்ணா கிடைக்காது உலகத்துல? நல்ல குடும்பத்துல இப்படி ஒரு புல்லுருவி..."

பக்கத்து வீட்டு மாமா, மூர்த்தி பார்ப்பது அறிந்ததும் 'ஹிண்டு' வால் முகத்தை மறைத்துக் கொள்கிறார். எதிர் வீட்டுக்காரியும், கனகாவின் சிநேகிதியுமான நிர்மலா, தானே குற்றம் செய்தது போலத் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொள்கிறாள்.

தலைமுறை தலைமுறையாக, மனிதனின் மான அவமானங் களின் குவிமையம் இதில் ஒன்றில்தான் இருப்பதாகச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டு வந்த உணர்வுகள் தலைதூக்க, இந்த மனிதர்களின், கண் பார்வையில் இருந்து தப்பிக்க, இரைக்க இரைக்க ஓடி வந்து இந்த விடுதியில் நிற்கிற மூர்த்தி...



"சாப்பாடு வாங்கி வரணுமா சார்..."

ராஜி கேட்டுக் கொண்டு வந்தான். படுக்கையில் படுத்தவாறு தனக்குள் ஆழ்ந்து போயிருந்த மூர்த்தி மீண்டான்.

"என்ன சார்... அதுக்குள்ளியும் இவ்வளவு சிகரெட்டா பத்தவச்சீங்க..."

மூர்த்தி கீழே பார்த்தான். ஏகப்பட்ட துண்டுகள் கிடந்தன.

"அதனால என்ன...?"

"காசு வேஸ்ட்..."

மூர்த்தி சிரித்தவாறு கேட்டான்.

"எவ்வளவு காசு சேர்த்து வச்சிருக்கே..."

"மாசம் நூறு ரூபாய் சீட்டு கட்டறேன்... கடைசியா எடுத்தா முழுசா ஆயிரம் ரூபாய் கிடைக்கும் சார்..."

"மாசம் உனக்கென்னப்பா சம்பளம்?"

"முப்பது ரூபா சார்... உங்களை மாதிரி சாருங்க கொடுக்கற காசையும் சேத்தா, நூறு ரூபாய் சேர்ந்துடும் சார்... குறைஞ்சா அம்மா போட்டுக்கும்..."

"அப்பா என்ன செய்றார்?..."

"அது ஓடிப் போச்சு சார்... இப்ப எங்கம்மா வேற ஆளோட இருக்கு சார்..."

பேசக் கூடாத விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோமோ என்று ஒரு கணம் மூர்த்திக்குத் தோன்றியது. ராஜியின் முகத்தில், வெட்கமோ வருத்தமோ கிஞ்சித்தும் இல்லை. மிக இயல்பாக இருந்தான். பேச்சை மாற்ற வேண்டும் போல் பட்டது அவனுக்கு.

"காசு சேத்து என்ன பண்ணப் போறே...?"

"சின்னதா டீக்கடை வைக்கப் போறேன் சார்... அப்புறமா, கொஞ்சம் வருஷமானா ஹோட்டல். ஹோட்டலுக்கு மேலே இது மாதிரி ரூம்ஸ் கட்டி லாட்ஜ் நடத்துவேன் சார்..."

மிக உண்மையாக, தான் செய்யத்தான் போகிறோம் என்கிற அழுத்தமான நம்பிக்கையோடு ராஜி சொன்னான். வாழ்க்கையின் மீதும், தன் எதிர்காலத்தின் மீதும் அந்தச் சிறுவன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை மூர்த்தியை அசர வைத்துவிட்டது. லேசான வெட்கமாகக் கூட இருந்தது அவனுக்கு.

"பசியில்லை... அப்புறமா நானே போய்க்கறேன்..." ராஜி போய் விட்டான்.



கனகா ஒருமுறை கேட்டாள்.

"ஏங்க... என் முகத்தை நீங்களும், உங்க முகத்தை நானும் பார்த்துக்கிட்டே எவ்வளவு காலம் இருக்கிறது.. நமக்கொரு குழந்தை ஏன் இல்லே... மூணு வேளையும் இட்லியே தின்னுக்கிட்டு இருக்கிற மாதிரி, ஐயோ..."

போனமுறை விடுமுறையில் வரும்போது கனகா, இந்தத் தனிமை வாழ்வு பிடிக்காது நொந்து கொண்டதும், அவன் அவளைத் தேற்றியதும் நினைவுக்கு வந்தன.

எல்லாம் ஆச்சரியமா இருந்தது. ஒரு பெண் ஆணிடம் என்னதான் எதிர்பார்க்கிறாள்? எது குறைந்தால் சலிப்பு கொள் கிறாள்? எது கூடினால் சந்தோஷம் கொள்கிறாள்? காதல், அன்பு, பாசம், நேசம் என்று இருக்கிற அத்தனை வார்த்தைகளுக்கும் என்ன தான் அர்த்தம்? அவனைவிட்டு அவள் பிரிவதற்கும் எந்தக் காரணம் நிச்சயிக்கப்படுகிறது? இதுநாள் தோறும் வளர்கிற நோயா! திடுமென வேறெங்கிருந்தோ வந்து இறங்குகிற இடியா? எதுதான் இது?

குழம்பிப் போயும் நிராதரவின் கோடியிலும் இருந்த மூர்த்திக் குக் குளிர்ந்த காற்று வீச்சில் நிற்க வேண்டும் போல் இருந்தது. சிகரெட் பாக்கெட்டையும், தீப்பெட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு மொட்டை மாடிக்கு வந்து நின்றான்.

நேரம் நள்ளிரவை நெருங்கியிருக்கும் என யூகிக்க முடிந்தது. நட்சத்திரங்கள் மட்டும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வீசி யெறிந்த முல்லைப் பூக்களாய்க் கிடந்தன. வீடுகள், வியாபாரக் கட்டி டங்கள், பஸ் ஸ்டாண்டு என எல்லாக் கட்டடங்களும் உறக்கத்தில் இருந்தன. காக்கைகள் அசம்பாவிதமாகச் சிவுக்கெனப் பறந்து போனது மருட்சியைத் தந்தது. காற்று மட்டும் சில்லென்று கூச்சம் எடுக்கும்படி வந்து தழுவிய.

வாசற்படியில் யாரோ ஏறி வரும் சப்தம் கேட்டது. குப்பென்று மல்லிகைப் பூவின் மணம் வாரித் தெளித்தாற் போல வந்தது. ராஜியும், உடன் ஒருத்தியும் ஏறி வந்தார்கள்.

"என்ன சார்... தூங்கலியா..." என்றான் ராஜி. பிறகு அவள் பக்கம் திரும்பி "இவருதான் சாயங்காலம் வந்தவரு... நான் சொன்னனே..." என்றான்.

அவள் மூர்த்தியை ஒருமுறை முழுக்கப் பார்த்துவிட்டு, எதிர்ச்சுவர் பக்கம் சென்று நின்று தெருவைப் பார்த்தாள்.

மூர்த்தி அவளை ஒரு கணம்தான் பார்த்தான். உடனே புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. கண்ணில் அழுந்த, விழி சிவக்க மையிட்டி ருந்தாள். இரத்தமெனச் சிவந்த வாய்கள். அளவுக்கு அதிகமாகப் பூ வைத்திருந்தாள். அளவுக்கு அதிகமாகத் திமிர்ந்த முன்பக்கமுமாக இருந்தாள். இயற்கையும், செயற்கையுமாக ஓர் அந்த வகைப்பட்ட பெண்ணாய் பார்வையில் தெரிந்தாள். கூந்தலை, அவிழ்த்திருந்ததை மீண்டும் முடிந்து கொண்டாள்.

மூர்த்திக்கு அங்கு இருப்பதா போய்விடுவதா என்கிற குழப்பம் ஏற்பட்டது. போய்விடுவது என்கிற முடிவோடு படிப்பக்கம் போனான்.

"ஏன் சார்... நாங்க வந்தது தொந்தரவா இருக்கா... வேணும்னா நாங்க போயிடறோம்..." என்றான் அவன்.

கொஞ்சம் வெட்கத்தோடு, "இல்லை... வேணாம்..." என்றவாறு திரும்பி வந்து ஓரம் போய் நின்றான் மூர்த்தி.

"என் பேரு நீரஜா" என்றாள் அவள்.

"நான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

"இந்த சாரு சாயங்காலத்திலேந்து சாப்பிடல்லேக்கா..." என்றான் ராஜி.

"ஐயோ! ஏன் சார்...?"

"சும்மாத்தான், பசிக்கல்லே..."

நீரஜா ஒரு நிமிஷம் மௌனமாய் இருந்தாள்; அப்புறம் சொன்னாள்.

"தப்பா நினைக்கலேன்னா ஒன்று சொல்றேன்... பணம் இல்லேன்னா சொல்லுங்க. நான் சாப்பாடு வாங்கியாரச் சொல்றேன்..."

"சேச்சே... என்கிட்டே பணம் இருக்கு... பசிக்கல்லே. அதான்..."

"பரவாயில்லை... டேய் ராஜி... கோமள விலாசுக்குப் போயி, ரெண்டு அரை பிளேட் சிக்கன் பிரியாணி வாங்கிக்க... நீங்க நான்வெஜ் சாப்பிடுவிங்கில்லையா? சரி மீன் வறுவல் ரெண்டு வாங்கிக்க. வரச்சே நாயர் கடையில ரெண்டு ஸ்பெஷல் டீ வாங்கிட்டு வந்திரு" என்று சொல்லிப் பணத்தையும் கொடுத்தாள்.

"அதாங்கா ரைட்..." என்று ராஜி புறப்பட்டுப் போனான். "ராஜி கிட்டே பணம் கொடுத்தனுப்பறேன்" என்றான் மூர்த்தி. "நான் கேட்டனா?"

இருவரும் தனியாக நின்றார்கள்.

அவள் தன்னிடம் பணம் இல்லையா என்று கேட்டது இன்னும் கசந்து கொண்டிருந்தது மூர்த்திக்கு.

"ஆமா என்கிட்ட பணம் இல்லேன்னு எப்படித் தோணிச்சு உங்களுக்கு...?"

"அடடா, கோவிச்சிக்கிட்டீங்களா? நான் பல பேரைப் பார்த்திருக்கேன் சார்... வரும்போது பணம் இருக்கும். அப்புறம் செலவாயிடும். வீட்டுக்கு எழுதுவாங்க. பணம் வர வரைக்கும் கொலைப் பட்டினி கிடப்பாங்க. நீங்களும் அப்படியோன்னு நினைச் சிட்டேன் மன்னிச்சிடுங்க சார்..." என்றாள் அவள் கைகுவித்துக் கொண்டு. அவள் அவனை வணங்கியது அவனுக்குச் சுட்டது.

அவளிடம் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாது என்று தோன்றியது.

"நீங்க பிசினஸ் பண்றீங்களா சார்..."

"ஊம்..."

"என்ன பிசினஸ் சார்..."

ஒரு பொய்யை நிலை நிறுத்த இனி அடுக்கடுக்காகப் பொய் சொல்ல வேண்டுமே என்று நினைத்தவன் சொன்னான்.

அவள் சிரித்தாள்.

"எதுக்கு சிரிக்கறீங்க..."

"இல்லை. உங்களை மாதிரி உத்தியோகம் பண்றவங்க பொதுவா ரொம்பப் பறப்பாங்க... ரொம்ப 'ரஃப்பா' நடந்துக்குவாங்க... நீங்க தான் என்னவோ வேற மாதிரியா இருக்கீங்க..."

"என்ன மாதிரி?"

இருட்டில் கண் வெள்ளையும், சிரிப்பின்போது பல் வெண்மை யும் பளிச்சிட்டன. நீரஜா சொன்னாள்.

"ராஜி உங்ககிட்டே ஒண்ணும் கேக்கலியா..."

"என்ன?"

அவள் மீண்டும் சிரித்தாள்.

"அதிசயமா இருக்கு... சாப்பாடு வாங்கியாந்து கொடுத்த உடனேயே ராஜி "வேற ஏதாவது வேணுமா"ன்னு கேப்பான். உங்களைக் கேக்காதது ஆச்சரியமா இருக்கு..."

"கேட்டிருந்தாலும் வேண்டாம்னுதான் சொல்லியிருப்பேன்..."

"வெறுப்பா—"

"அப்படிதான், பெண்ணுன்னாலே எரிச்சலா வருது."

"எல்லாப் பெண்கள் மேலயுமா..."

"ஆமா..."

"தப்பு சார்."

"எது?"

"பெண்கள் மேல் எரிச்சல் படறது... என் மாதிரிப் பட்டவங்களை விடுங்க... நாங்க ஒரு துளி. ஆனா கடல் மாதிரி இருக்கிற நல்ல பெண்கள்தான் அதிகம்" சட்டென்று மூர்த்தி உக்கிரமடைந்தான்.

"எல்லாப் பெண்களும் அப்படித்தான். எல்லாம் புருஷனை விட்டுட்டு ஓடறவளுங்க... எல்லாம்..."

"உஸ்..."

நீரஜா விரலால் இதழை மூடித் தடை செய்ததும், தான் வரம்பு கடந்தது மூர்த்திக்கு நினைவு வந்தது.

"உங்க சொந்த அனுபவமா இது?" சுதாரித்துக் கொண்டான், மூர்த்தி.

"என் நண்பனோட அனுபவம்..." ராஜி படியேறி வந்தான்.

"அக்கா, பொட்டலத்தை உன் ரூம்ல வச்சிருக்கேன்... அங்கேயே சாப்பிடறீங்களா, இங்கே கொண்டு வரட்டா...?"

"இங்க இருட்டா இருக்கே... நீங்க என் அறைக்கே வாங்களேன்" என்று அழைத்தாள் நீரஜா.

"அறைக்கா?" என்று கேட்டான் மூர்த்தி.

"யாரைப் பார்த்துப் பயப்படுறீங்க?" என்றாள் அவள்.

பொட்டலத்தைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள்.

"ஏன் மூர்த்தி சார்... உங்க பிரண்டோட மனைவி, அவரை விட்டுட்டுப் போயிட்டாங்களா..."

"ஆமா..."

"அவர் என்ன பண்ணார்..."

"தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டுச் செத்துப் போயிட்டார்..."

"ச்சு" நீரஜா முகத்தில் ஆழ்ந்த வருத்தம் தெரிந்தது.

"உங்க பிரண்டு செஞ்சது ரொம்பத் தப்பு சார்... அது முட்டாள்தனம்..."

"அவ பண்ணது தப்பில்லையா..."

"அது யோசிக்க வேண்டிய விஷயம் சார். அவங்களுக்கு அந்த அம்மாவுக்கு அவரோட வாழறது பிடிக்காம இருக்கலாம். இன்னொருத்தரோட இருக்கிறதுதான் சந்தோஷம்னு நினைச்சிருக்கலாம். அப்படி நினைச்சா அது தப்பு இல்லையே சார். இருக்கிற இந்தக் கொஞ்ச நாள் வாழ்க்கையில் நிம்மதியா, சந்தோஷமா வாழ்ந்திட்டு போறதுதானே சார் வாழ்க்கை? இதுல எதுக்கு சண்டையும் சச்சரவும்? சரி, என்னோட இருக்க உனக்குப் பிடிக்கல்லையா, நீ போகலாம்னு அவங்களைக் கௌரவமா அனுப்பி வச்சுட்டு, இருக்கிறதுதான் ஓர் ஆணுக்கு அழகே தவிர, தற்கொலை பண்ணிக்கிறது இல்லை. வாழ்க்கையும், உலகமும் ஒரு பெண்ணோட முடிஞ்சு போற விஷயமா...?"

மூர்த்திக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. நீரஜா சொல்வதில் உள்ள நியாயம் மனசுக்குப் புரிவதால் வந்த எரிச்சல்.

"போறவ, இதையே புருஷன்கிட்ட சொல்லிட்டுப் போயிருக்கலாம் இல்லையா?..."

"நம்ம சமுதாயம் அப்படியா சார் இருக்கு... ஒரு பெண், உன்னை எனக்குப் பிடிக்கல்லை. நான் போறேன்னு சொல்லிட்டுப் போற மாதிரி சுதந்திரம் அவளுக்கு இருக்கா...? சொன்னாதான் நீங்க விடுவீங்களா! காலை உடைச்சு வீட்டுல போட்டுப் பூட்டி வச்சுவிடுவீங்களே... பிரியாணி நல்லா இருக்கா சார்... வஞ்சனை மீனு நல்லாயிருக்கும், சாப்பிடுங்க..."

"என்னதான் இருந்தாலும் அது துரோகம் இல்லையா..."

"ஆண்கள் பெண்களுக்குத் துரோகமே செய்யறது இல்லையா? உங்க பிரண்டுக்கு யாரோ ஒரு பெண்ணோட சிநேகம் கிடைச்சு,

நெருக்கமா இருக்கிற வாய்ப்பு கிடைச்சா, வேணாம்னு சொல்லிடு வாரா? அப்படி இருந்துட்டு வந்ததனால, நீ எனக்கு வேணாம்னு ஒரு பொண்ணு சொல்லிடத்தான் முடியுமா? நாம அப்படி இருந்துட்டமேங்கற குற்ற உணர்ச்சி கூட ஆம்பிளைக்கு இருக்காதே..."

வெளியே எங்கோ நாய்கள் குரைத்தன. சப்தம் அடங்கியபின்,

"பெண்கள் இப்படி ஓடிப்போயிடறது நியாயம்னு சொல்றீங் களா..." என்று கேட்டான் மூர்த்தி.

நீரஜாவின் முகம் சிவந்தது. குனிந்து யோசித்துப் பின் சொன்னாள்:

"இல்லை. அவங்க ஓடினதும் நியாயம் இல்லை. அதுக்காக அவர் சாகிறதும் நியாயம் இல்லை. வாழ்க்கையை வாழணும் சார்."

டீயை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் மாடிக்கு வந்தார்கள். ராஜி வந்தான். பிறையை மறைத்துக் கொண்டிருந்தது ஒரு வால் மேகம்.

"சாப்பிட்டியாடா?" என்று கேட்டாள் நீரஜா.

"ஆச்சுக்கா" என்றவன் கொஞ்சம் குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு 12ஆம் நெம்பர் ரூம்ல ஒரு பார்ட்டி... என்று முனகினான்.

"இன்னைக்கு வேணாம்... நான் இல்லைன்னு போய் சொல்லிடு... உஷா இருக்காளா பாரு... இருந்தா அவகிட்டே கேட்டுப் பாரு..." என்று அவனை அனுப்பி விட்டு, இவனைப் பார்த்தவள், கொஞ்சம் வெட்கம், கொஞ்சம் அவமானம் கலந்த உணர்வோடு 'சாரி சார்' என்றாள். திரும்பி வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

"என்னையே எடுத்துக்குங்க சார். நான் ஒரு ஈன ஜென்மம். நானே வாழணும்னு நெனைக்கறேன்... நானும் ஒருத்தருக்கு மனைவியா, அவருக்கு உண்மையா இருந்தவள்தான் சார். அவனுக்கு அவளும், அவளுக்கு அவனும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் பரிபூர்ணமா ஒப்புக் கொடுத்துக்கிட்டு, உண்மையா அன்பா இருந்தாதான் சார் குடும்பம். இல்லைன்னா அது குடும்பமா? ஊருக்கு முன்னால, நாங்க ஆம்படையான் பொண்டாட்டின்னு பெருமை அடிச்சுக்கிறது குடும்பமா? பொய்யா ஒருத்தனோட வாழறதைக் காட்டிலும், உண்மையா ஒரு தேவடியாளா இருக்கிறது உத்தமம் சார். தேவடியாத் தொழில் உசத்தின்னு நான் சொல்லலை. உண்மையா வாழறது தான் உசத்திங்கிறேன்..."

இரண்டாம் காட்சி முடிந்து மக்கள், போவது ஒலியாய்த் தெரிந்தது. உரத்த பேச்சுக் குரல்கள், காலடிச் சத்தங்கள். இருட்டைப் பயங்காட்டி, அமைதியை விரட்டின.

அவள் சொன்னது உண்மைதான். அன்பில்லாமல், நெருக்கம் இல்லாமல், மனசில் கல்மிஷத்தோடு ஒன்றாய் இருந்தால்தான் என்ன? பிரிந்து போனால்தான் என்ன? அப்படி இருப்பவள் மனைவியாக இருக்க முடியுமா என்ன? அவளுக்குக் கணவனாக இல்லாவிட்டால்தான் என்ன?

எங்கோ ஒரு பெயர் தெரியாத குருவி 'விருக்'கென்று கூவிப் பறந்தது. உடம்பு சிலிர்த்தது அவனுக்கு.

"என்ன சார் யோசிக்கிறீங்க?"

"ஒன்றுமில்லை. என் பிரண்டு செய்தது தப்புன்னு தோணுது. உங்களுக்கு நான் நன்றி சொல்லணும்..."

"சேச்சே, எதுக்கு சார் எனக்கு நீங்க நன்றி சொல்லணும்... நான் கேவலம்..." சொல்ல வந்ததை முடிக்காமல், நீரஜா எதிர்புறம் போய் நின்று கொண்டாள்.

ஜன சந்தடி சுத்தமாய் அடங்கிப் போய், இரவுகளுக்கும், இருட்டுக்குமே உரிய இனம் தெரியாத சப்தங்கள் எங்கிருந் தெல்லாமோ எழுந்தன.

மூர்த்தி அவள் நிற்கும் கட்டைச் சுவர் அருகில் வந்து, கொஞ்சம் தள்ளி அமர்ந்தான். மேல் சட்டைப் பையில் இருந்த சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்துத் திறந்து, தூரப் போட்டான்.

"சிகரெட் வாங்கியாரச் சொல்லட்டுங்களா?"

"பையன் தூங்கிப் போயிருப்பானே, பாவம், அவனை எதுக்கு எழுப்பித் தொந்தரவு பண்ணனும்..."

"அவனா தூங்கறவன்? அவன் சம்பாதிக்கறதே நைட்லதா னேங்க..."

அவள் இறங்கிப் போய், சில நிமிஷங்கள் கழித்துத் திரும்பி வந்தாள்.

"ராஜியை அனுப்பியிருக்கேன்..." என்றாள் நீரஜா.

"பணம்?"

"நான் கொடுத்திருக்கிறேன்..."

"என்னைக் கடன்காரனாக்கிட்டீங்க..."

"அப்படி இல்லீங்க. யாருக்காவது கொடுக்கணும் போல, செலவு பண்ணனும் போல உபயோகமா இருக்கணும் போல இருக்கு. எனக்கு எப்பவும் வரவு தானே. நான் செலவு செய்ய யார் விடறா? நான் உங்களுக்குக் கொடுக்க, அனுமதிச்சதே ரொம்பப் பெரிசு..."

"உங்களுக்கு யாரும் இல்லையா நீரஜா?"

"இல்லை. அவர் இருந்தார். இப்பவும் எங்கோ இருப்பார். என்னோட சரியா இல்லை. எப்படியோ இந்தத் தொழிலுக்கு வந்துட்டேன். உங்களுக்குப் புரியும்னு நினைக்கறேன். இந்தத் தொழிலுக்கு ஒருத்தர் பாதுகாப்பு தேவை. எப்பவாவது அரெஸ்ட் ஆனா, ஜாமீன் கொடுக்க, கோர்ட்டிலேருந்து அழைச்சுக்கிட்டு வர, எனக்கொருத்தர் இருக்கார். அவருக்கு நான் கடன் பட்டிருக்கிறேன். கொஞ்சம் பணம் அதுல போயிடும் கொஞ்சம் பணம் மருந்துக்கும், டாக்டருக்கும், சாப்பாடு போனா, மிச்சப் பணத்தை பேங்க்கிலே வச்சிருக்கேன். இது எல்லாம் நிரந்தரத் தொழிலா? இன்னும் ஒன்று ரெண்டு வருஷம், அப்புறம் நிம்மதியா எங்காவது ஒதுங்கணும்..."

ராஜி சிகரெட் பாக்கெட்டுடன் வந்தான்.

"இன்னா சார் இன்னும் தூங்கலையா?" என்று கேட்டு விட்டு, "இன்னாக்கா, இன்னைக்கு ரெஸ்டா?" என்றான் நீரஜாவைப் பார்த்து.

"சீபோ..." என்றாள் அவள் குறும்பான, பொய்க் கோபத்தோடு.

வைகறை வெளிச்சம் வரும் வரை அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பேச்சுக்கிடையில் அவள் சொன்னாள்:

"எனக்குக் கூடச் சில சமயங்கள்'லே வெறுத்துப் போயிடும் சார்... சீ என்ன வாழ்க்கை இதுன்னு தோணும். செத்துப் போயிட லாமான்னு இருக்கும். சாகறதில் என்ன சார் இருக்கு? வாழறதுல சந்தோஷம் இருக்குங்க. சீதான்னு எனக்கொரு பிரண்ட் இருக்கா சார். பாவம். என்னை மாதிரிதான். எவ்வளவோ நல்லவ தெரியுங்களா? அவளை உட்டுட்டு, எப்படி சார் சாகிறது? உங்களை மாதிரி சினேகிதக்காரங்க செத்துட்டா கிடைப்பாங்களா?"

இருட்டில் வெள்ளை வேட்டியை விரித்தது மாதிரி வானம் வெளுத்தது. மூர்த்திக்கு மனம் லேசாகி விட்டது மாதிரி இருந்தது. வைகறைக் காற்று இனிமையாய் இருந்தது. பறவைகள் விழித்துக் கொண்டு இரைந்தன.

"நான் போயிக் குளிச்சுட்டுத் தூங்கணும் சார்... இன்னும் ரெண்டு நாள் இருப்பீங்க இல்லையா..."

"கட்டாயம் இருப்பேன். உங்களை நாளைக்கு அவசியம் சந்திப்பேன்..."

"நாளைக்கு இல்லைங்க. இன்னி ராத்திரிக்குன்னு சொல்லுங்க. விடிஞ்சு போச்சு...!" என்றாள் நீரஜா சிரித்துக் கொண்டு. கூந்தலில் இருந்த வாடிப் போன மல்லிகைச் சரத்தை எடுத்து எறிந்தாள்.

"பாவம்..." என்றான் மூர்த்தி.

"எது?"

"பூக்கள்தான்."

"வாடிப் போச்சு. அது கடமையை முடிச்சுட்டுது. புதுசா, எனக்குன்னு பூ பூத்து தயாரா கடையில் காத்துக்கிட்டு இருக்குங்க..." என்றாள்.

காலையைப் போலவே, அவள் சிரிப்பும் தூய்மை பெற்று ஒளிர்ந்தது.

1985